

KIESKEURIGE KINDEREN

Wivine Heynderick

Het is juni en terug *op-hoktijd*. Alle uitleggen spijt – neen, de koning mogen we niet kiezen – fietsen mijn kinderen mij, richting stembureau, achterna. ‘Waarom verstop je je achter een gordijn, mama?’, wil de jongste even later weten. Je probeert dat dan uit te leggen. Het volstaat niet; ze schuift het gordijntje trefzeker open: ‘Zo zie je beter wat je doet’, zegt ze moederlijk. Ik stem in en breng mijn stem in volle glorie aan op het scherm.

Thuisgekomen spelen de twee *kieshok*. Alle propaganda wordt netjes uit de prullenmand gerecupereerd en geeft aanleiding tot een stemming die, zoals dat meestal gaat, van ‘s ochtends tot ‘s avonds aansleept. De foldergezichten passeren de knip- en plaktest, met daarbij de meest nuchtere bespiegelingen; ze selecteren blijkbaar op kleur en uitstraling: ‘Brr, zwart, krijg ik kippenvel van; en die niet, die kijkt vies zeg.’ Mensen die in groep optreden, genieten de voorkeur op enkelingen en ego’s; die laatsten halen ze er feilloos uit. De *echten* worden ook onbezoedeld van de *niet-echten* gescheiden – ‘Hé, die heeft een gezicht als van plastic’. Uit de tien mannen en vrouwen die de test, mits wat stiftbijwerkingen, doorstaan, blijkt het zo onverklaarbare, waarachtige onderscheidingsvermogen van een kind. Wat zie ik? Ze hebben er alle *koppen* uitgehaald, de idealisten zeg maar: personen die nog een zweem van onaangestaste visie uit hun ogen laten schitteren.

Een tijdje later hebben ze hun programma klaar. Te omvangrijk voor een column als deze, vat ik het even samen:

1. Rondom de uitbreiding van de kinderopvang en het *antistressbeleid* voor het gezin hebben ze een cordon sanitaire aangelegd. Het luidt: ‘Geen sprake van! Wij willen om

kwart over acht, netjes en rustig gewassen, de deur uit stappen en na school thuis komen. En spelen! (Ze leggen een hartstochtelijke hekel aan de dag voor alles wat naar cultuur en gezonde sport na de schooluren ruikt.) Het aspect *ademruimte voor gezinnen* kunnen ze bijgevolg geen knoop aan vastmaken. ‘Aan adem geen gebrek, maar onze lucht ruikt wel vies’ en ze pleiten voor ‘ouders die op eeuwig hernieuwbare energie draaien’.

2. De onthaaste schooldag: ‘Helemaal voor: onze juf loopt, ontzield door de eindtermen, van ‘s morgens al te jagen en te drammen; tijd dat ze weer wat rustiger aan doet en liedjes, spelletjes, beweging – én verf - in de klas brengt.’

3. Onder *jobs voor de toekomst* vallen de fietsherstellers, handwerksters, (creatieve) groenaanleggers en zeppelin-bouwers.

4. Gezondheidspreventie is stevig uitgewerkt: ‘We hameren erop: aan een computer zitten is geen arbeid; ook grote mensen moeten minstens dagelijks iets met hun handen en voeten kunnen doen’.

5. Gelijkekansenbeleid scoort op jonge leeftijd al goed: ‘Iedereen tot 6 jaar: thuisblijfrecht.’

6. En als laatste, maar absolute topper: de vergrijzing. ‘Er is te veel grijs in dit land: de straten, het landschap, de lucht, de daken van onze huizen; zelfs mensen zien grijs en grauw. Het is tijd voor meer kleur in de omgeving, aan onze huizen en meer zon in de gezichten van mensen.’

Ik sta versteld en slaap als een tevreden moeder trots in: mijn kinderen – bolstaand van de ambitie, innovatie en out-of-the-boxkwaliteiten uit de folders – kiezen keurig. En ik, ik geef hen volgende keer weer een stem. De toekomst lacht ons rozig toe. (O ja, en Vlaanderen mag in de Ardennen liggen.)

Bio: Wivine maakte dankzij een klimaatverandering een metamorfose mee van praktiserend psycholoog naar geestig wetenschapper van het dagelijks leven.